

του, χειριμένοι από μία τρομερή άγνοια, κι ξέροντας τι βιέλλε να γίνει, την άκουσθσαν...

Έξαινα, μία κραγή στρυγγή, άγρια άκούσθηκε, τόσο δυνατή, που έκανε τους στρατιώτες που κοιμόντοσαν στο σταύλο ν' αναληθίσουν και να τρέξουν στην άθωσα, νοιώνοντας ότι κάποιος δυστύχημα είχε συμβεί στους άρχηγούς των.

Ο Ίπτολογός και ο Έπίτροπος βρισκόντοσαν εκεί και οι δυο, κατάλομοι και καταταραμένοι.

Κύριε Ίπτολογέ, φώναξαν οι στρατιώτες, άκούσατε αυτή την κραγή;... Τι ήταν;...

Ήσυχαστε τους άπάντες ο Έπίτροπος. Τίποτε δυσάρεστο για μάς... Μά άς φύγομε το ταχύτερο άπ' αυτό το σπίτι...

Ναι, ναι, άς φύγομε άπ' αυτό το καταραμένο μέρος, είτε και ο άπειροκατός.

Έπειτα από λίγα λεπτά ο δήλιος άποιακρόντοταν κάλπάζοντας άπό το «Ματωμένο Σπίτι».

Η θύελλα είχε κοπάσει έντομεταξύ κι' ο ουρανός είχε ξαστερώσει.

Έμπρός, μπάρμπα Ζερμό!... φώναξε ο Ίπτολογός Μισέλ στον ξενοδόχο των «Γριών Χερσών Σκοδόων», φέρε μιάς να ποίμε... Φέρε κι' ένα ποτήρι άπό σου για να ποίμε μαζί στην ύγεια της Δημοκρατίας.

Μέ άλη που την χιούδι, ποίτη άπάντας ο ξενοδόχος άποθόνοντας στο τραπέζι άπό άνω χερσών.

Άφου τοίνυν...

...πρωτα το ποτήρι τους και τ' άδειασαν, ο Ίπτολογός είτε στον ξενοδόχο:

— Τώρα περιμένουμε άπό σένα να μάς διηγήσης την ιστορία σου «Ματωμένο Σπίτι». Δεν σου κρύβο μάλιστα πως, όταν θα γυρίσουμε άπό την άποστολή μας, θα ξαναπεράσουμε άπό δω για να διαφωτίσουμε αυτό το μυστήριο.

— Νά σάς την πό, άφου θέλετε, είτε ο ξενοδόχος. Είνε άνω και πολύ θλιβερή ιστορία... Στο «Ματωμένο Σπίτι» κατοικούσαν άπό έτών ο Μαθουρίνος Κερνέζ κι' η κόρη του 'Υβόννη. Όλοι τους ήξερον καλά τους άγαπούσαν στη χώρα. Ο Κερνέζ ήταν καλός και δικαίος στους άνθρώπους που του δουλεύεαν και η 'Υβόννη δέν είχε τίς τισι της στην εισπαλαγία...

Τόν περασμένο χρόνο, ένα άπόσπασμα πέμτε στρατιωτών του Μαρά, που τους είχε διαλέξει ο Καρρέ άπό τ' άκτεργα για να θροφύσουν το θάνατο και την άπόγνοια, πήγαν και ζήτησαν άπό το Μαθουρίνο Κερνέζ να κομηθεύη έθό σπίτι του. Αίτός, μην μωρόντας να κάνει κι' άλλους, τους έδέχθηκε. Τότε εκείνη έβήτησαν να φάνε και να πούν, έξαναγαζώντας τον πατέρα και την κόρη να τους σερβίρουν... Έτσι δέν άγνησαν να μεθώσουν έλεεινά...

Έξαινα, ένας άπ' αυτούς, καρφόνοντας τ' άμια του στην 'Υβόννη, διέχωρε το τραγούδι του και είτε:

— Γέρο, παντρεύομαι την κόρη σου... Είνε άμορφη και πο' άρεσι...

— Ναι... ναι... φώναξαν κι' ο άλλοι. Θα παντρεύομαι την κόρη σου...

Άκούοντας αυτά τ' ά λόγια, ο Μαθουρίνος έγινε κατάχλιμος.

— Άνέβα στην κάμαρη σου! διέταξε την κόρη του.

Κι' έπειτα, γυρίζοντας προς τους άλλους, επρόσθεσε:

— Πιέτε, παιδιά, και φάτε δυο θέλετε, μιά έννοιά να βεβαιώθητε το σπίτι μου και την κόρη μου.

— Θα σπασή, γέρο-τράγο! ούραζιαν οι στρατιώτες. Θέλωμε την κόρη σου και θη την κάνομε δική μας.

— Άτιμοι άνδρες!... Έκανε να πη ο Κερνέζ.

Μά δέν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση του κι' ένας στρατιώτης, σημαδιοντάς τον, τόν έπροβόλησε. 'Η σφαιρά τόν βρήκε στο πρόσωπο και ο γέρος σωμάστηκε κάτω, πλόνοντας στο αίμα του, ένω η 'Υβόννη, πεύριτρη, έτρεχε κοντά του...

Τότε συνέβη κάτι τρομερό και φοιχτό. Τ' ά κτήνη αυτά, μεθυσμένα άπό το ποτό και το αίμα, άρπαξαν τή νέα και την άνάγκασαν να χορέψη γύρω στο πτώμα του πατέρα της. Μά αυτό ήταν άνώτερο τών δυνάμεών της, και η φτωχή νέα σωμάστηκε κάτω... Τό τι έκαναν τότε οι κοκούργοι έκεινο, δέν περιγράφεται... 'Ηταν φοιχτό, βδελυρό!...

Όταν η 'Υβόννη συνήθε, ήταν έντελώς μόνη... Καθώς δέ έκανε ν' άλώση τ' ά χέρια της, έπιασε το πτώμα του πατέρα της...

Μ' ένα πήδημα τότε ανωρόθηκε περίτρομη... Μά, δεσπώνοντας σέ λίγο του τρόμου της, γόντισε μπρός

ΑΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Ο κ. Λάσκαρης για τον Στρατήγη. Ο ποιητής, ο παράλις, ο μυστακαλής. Ο κ. Σαχ. Παπαντωνίου για τον Κοουσαλάκο. Ο... ύψηλότερος δημοσιογράφος. Γκούζ! Γκούζ! Γκούζ! Πάντοτε έτοιμεθάνικες. 'Η γκαλατοκοσία του, κ.τ.λ.

Δημοσιεύουμε σήμερα, όπως σάς έπιστηφίκαμε, μερικά άπό τα χαριτωμένα σάτιρα τών λογιών του καλλιού καλοού!

Πρώτος ο θεατικός συγγραφέας κ. Ν. Λάσκαρης κατάσφαι τον ποιητή κ. ΓΕΩΡΓ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΝ:

«Ο Γεώργιος Στρατήγης... Έκτακτος άπεσταλμένος της Πειραιακής φιλολογίας...»

Μυστακαλής και παράλις: Άνθρωπος τών γραμμάτων και τών επιγραμμάτων.

Ποιητής γλαυκός: Σφρανδ... λουλούδι! Παίζει άμοις και «Σφ αίο αν»... του Πειραιώς

Χάλας πρώτης τάξεως. Γελά άκαταπαύτως και προ παντός ως τις βόσκους του Μυραονόου και του 'Επιλοκοπούλου.

Φοιταίει κενύη και τούαμα... τών φίλων του.

Είπε και' έξοχήν τραγικός ποιητής και τ' ά γιγνόμενος εις την έξοχήν... του Κλάιν.

Ταξιδεύει εις την 'Ελβετία και εις τ' ά... Πατρίσια.

Κάθεται εις τόν Πειραιά και εις τας 'Αθήνας, έστιν έτε δε και εις τας... παρούσας!...»

Ίδού τώρα ένα χαριτωμένο σάτιρα τού άλημανότου διεθνούς τού «Σαρίκ» ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΥ, χαριτωμένο άπό τόν Ζαχ. Παπαντωνίου:

«Ο Εύαγγελος Κοουσαλάκος... Είς το ύψος αναγορεύεται με τόν Αισακίτην. Είς την... κελύφομας με τ' «Έμπρός».

Κάποτε είχε φασογγίττα και έβρισκε τή έμεινε η συνήθεια να βήχει κάθε ποή. Ο βήχος τον ήνθ ως βροχηθάος λόντος. Τράπει εις φρήνη όλων το προσώπιον τού «Σαρίκ» και ίδιος τους συντάκτας ο' όποιου άγγισαν να γράφουν. Συνήθος όμολει διά βηξίματος, νέον είδος γλώσσης την όποια αυτός έφάνε και τής όποια παραθέτομεν μερικά φράσεις:

Γκούζ! 'Ακόμα δέν ήλθαν α' τοι οι συντάκτα!.

Γκούζ! Γκούζ! 'Τι ώρα ήνε αυτή που έρχοσθε;!

— Χύχχχ! Οδού! 'Τι θη γράφεις κ. Παπαντωνίου!.

Αρρώσεται να πιστέψη ότι ήνε φιλόσθενος και ότι μετά δύο ώρας θα άποθάνη. Την πεποιθήση αυτή την έχει άπό δύο έτων. Φίλος λόγος, έχων ιστορικάς γνώσεις, τόν παροκλώπει πάντοτε διά να τού περιόσχη εν άνάγκη τας πρώτας βοηθείας.

Άπό τού έτος τας 2 μετά τας μεσάνυχτα πίνει γάλα. Συντηρεί τρία γαλατοκοκεία τούλάχιον εν 'Αθήνας.

Αστειύεται και εις τας θλιβερωτέρας στιγμάς τού βίου του. 'Ακόμη και το Σάββατο!()

(1) Στις έσημεριδες το Σάββατο ήνε ήμερα πληρωμής τών συντακτών (κ) έργατών.

στον πατέρα της και ώρμησθηκε να τόν εκδικηθή. Έπηρε άμέσως ένα τσεκούρι και διεπύδθηκε προς τ' ά δομάτια όπου οι στρατιώτες κοιμόντοσαν βαρεά, έπιτα άπό το κτηνώδες όργιο τους. Και έκει, χτυπόντας τόν ένα κατόπιν τού άλλου, τούς έκόστωσε όλους...

Μά, μόλις τελείωσε την έκδικισή της, βλεπόντας παντού αίματα γύρω της, η φτωχή νέα τρελλάθηκε, κι' άρχισε να τρέχει και να χορεύη άνάμεσα άπό τ' ά δομάτια, βράζοντας στρυγγές κραγιές άπελπίσας και μανίας...

Άπό εκείνη τη μοιραία ήμερα, η δευσιχομένη γυναίκα, χάνοντας το λογικό της, μένει μαζεμένη σέ μιά γωνιά, χωρίς να λήη έξέ. Μά, όταν έρχεται η ώρα, κατά την όποια ο πατέρας της δολοφονήθηκε άναρθρα, θύματα το τρομερό αυτό γεγονός και κωριεύεται άπό τή λύσσα της έκδικήσεως...

Και, ακουφίζοντας ένα δάκρυ, ο ξενοδόχος επρόσθεσε:

Αυτό ήταν όλο, πολίτες...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Τουρκικό καρναβό στην Τριπόλι

